

Celkem obyčejný příběh neobyčejného chlapce

„Cyrile, večeře!“ ozval se za dveřmi pronikavý a velice přísný hlas služebné. Aniž by si to chlapec vůbec uvědomil zakřičel v odpověď:

„Hned jsem dole!“ načež se mu dostalo podrážděného pokárání:

„Nekřič tolik, tvoje maminka má důležité jednání a nepřeje si být rušena!“ Obrátil oči v sloup a rozvalil se na postel, aby nabral ještě trochu síly předtím, než se vypraví do toho nehostinného světa, jenž se skrývá za dveřmi jeho pokoje. Vytoužený odpočinek mu však neměl být dopřán. V následující chvíli se totiž dveře pokoje rozletěly dokořán a na prahu stála rozlícená služebná.

„Copak jsi neslyšel? Dole máš hotovou večeři.“ procedila mezi zuby a její rty se zkroutily do tenké vlnky, jak se jí na tváři začal rýsovat opovržlivý výraz. Vzhledem k tomu, že podobné výstupy byly na denním pořádku, neprojevil odpočívající hoch žádný úlek či překvapení. Klidně se zvedl z postele, ve tváři výraz naprosto postrádající jakékoliv emoce, a těsně následován ženou zamířil o patro níž. V duchu už byl zpátky ve svém pokoji a přemýšlel, jak co nejlépe ucpat klíčovou díрку, aby ho služebná nemohla znovu špehovat. Zatím se s hlavou v oblacích směle hnal do dalšího průšvihů. Svoji chybu si uvědomil o několik vteřin později, když se mu u ucha ozval rozlícený, ale přesto velice tichý hlas:

„Právě sis vysloužil domácí vězení na celý víkend Cyrile! Nevím, jestli jsi mě posledních pět minut vůbec neposlouchal nebo jsi prostě jen tak natvrdlý!“ Samozřejmě, jak jen mohl zapomenout! Spustil ruku z kliky těžkých bohatě zdobených dveří, za nimiž právě probíhalo velice důležité jednání a jen mlhavě vnímal chůvin panovačný hlas:

„V jídelně je teď spousta velice důležitých lidí, kteří vůbec nemají chuť poznat takového hňupa, jako jsi ty! Najíš se v kuchyni!“

O něco později se už Cyril znovu nacházel ve svém pokoji, pohodlně zavrtaný v měkkém křesle. Představa domácího vězení ho nijak neděsila. Jediný rozdíl oproti normálnímu víkendů měl spočívat v tom, že nesměl opustit svůj pokoj, a tak mu služka nosila třikrát denně jídlo, místo aby chodil do jídelny. Zabloudil zrakem k nástěnným hodinám. Ukazovaly půl deváté. To znamenalo, že mu zbývá ještě deset a půl hodiny do té doby, než ho přijde chuť zkontrolovat a přinese snídani. Vyskočil tedy z křesla, ze stolu popadl černou tašku s fotoaparát a dlouhými kroky přešel pokoj. Něž se vyhoupl ven z okna na domovní střechu, osvětlenou posledními slunečními paprsky, přelétl zrakem pokoj a s příjemným pocitem zadostiučinění si prohlédl velice důkladně ucpanou klíčovou díрку.

Cyril se na střechu obrovské vily vůbec nehodil. Byl to vysoký a velice štíhlý chlapec bledé pleti, s vlasy pečlivě sčesanými na stranu a s ostrými aristokratickými rysy ve tváři. Místo trička a džínů měl na sobě bílou košili a černé kalhoty. Jak se tak ostražitě příkrčen kradl po střechu domu vypadal opravdu nepatřičně. Cyril nebyl hloupý ani namyšlený, byl by se klidně přistrojil o něco vhodněji pro takovouto příležitost. K jeho smůle to však u nich doma nebylo možné, v žádném z četných šatníků se totiž jiné než společenské oblečení nenacházelo. Na druhou stranu, v davech pražských turistů se ztratí téměř každý podivín.

Teprve když měl Cyril vilu za sebou pěkných pár ulic, odvážil se zmírnit krok. Jak tak pomalu kráčel ulicemi večerní Prahy, na jeho tváři se začal rýsovat úsměv. Když o něco později usedal na lavičku v nedalekém parčíku, byl k nepoznání. Tváře měl růžové od větru a v očích mu hořely radostné plamínky. Vytáhl fotoaparát z pouzdra a čekal. Za chvíli se ozval známý zvuk, skřípění pneumatik na asfaltu, a zpoza rohu vyjel autobus číslo 189. Cyril zvedl ruku na pozdrav a několik lidí sedících v autobuse mu odpovědělo zamáváním. Pousmál se nad jejich nechápavostí a zmáčkl spoušť fotoaparátu. Když autobus zmizel v zatáčce, sklonil svůj zrak k displeji přístroje a prohlížel si co vyfotil. V centru obrázku byla Stoosmdesátdevítka, její reflektory vysílaly do tmy strážné světlo a na kapotě měla milý úsměv. Jako by říkala:

„Jak se máš Cyrile? Dlouho jsme se neviděli, vid’? To ale nevádí. Já nezapomínám, vždycky budeme přátelé!“

Ale to už se ze tmy vynořil další autobus - Dvěstětřiatřicítka.

„Jak jde život kámo? Rád Tě vidím!“ říkal jeho výraz na displeji Cyrilova fotoaparátu.

„Život by nestál za to, kdyby nebyl občas pořádně složitý! Kde máš svoji milou autobusačku?“ optal se ho Cyril.

„Myslíš tu, co Ti jednou nabídla horkou čokoládu a usmála se na Tebe tak, že se Ti málem podlomila kolena? Ta už je dávno pryč. Odjela řídit nablýskané dubledekry až někam do Londýna.“ odvětil autobus z fotky. Cyril zvedl pohled od displeje a ještě zahlédl jak se Dvěstětřiatřicítka ztrácí v dálce.

„To je škoda, měl jsem ji moc rád!“ zamumlal do tmy a pak v náhlém záblesku vzpomínek ještě dodal: „A jsou to dabldekry ne dubledekry. Slyšel jsem to jednou říkat chůvu!“

Když Cyril po několika hodinách zamířil zpátky do vily, Praha už byla zahalena hustou sametovou tmou a nebýt světel, které dopadaly na chodník z výloh obchodů a restaurací a také z žárovek elektrických lamp, vůbec by neviděl na cestu. Autobusy už v tuhle noční dobu jezdily jen zřídkka, a tak se mu pražské ulice zdály nepříjemně prázdné a nepřátelské. Zvuk jeho rychlých kroků na kamenném dláždění se rozléhal ulicí a vzápětí ho doplnil hlas vzdálených hodin, které odbíjely půl jedenácté. Cyril neměl kam pospíchat. Snídaně se podávala v sedm hodin a do té doby měl ještě spoustu času. Opodál stála osamělá lavička, v kruhu světla z elektrické lampy a Cyrilovi přišlo, jako by ho sama zvala, aby se na chvíli posadil. Nebyl už daleko od vily, ale vracet se do svého domácího vězení se mu ještě nechtělo, a tak pozvání přijal. Jak tak seděl, nad městem pomalu začalo svítat, na ulicích se objevili první lidé a s nimi také autobusy. Cyril je obdivoval, jejich dobrosrdečnost, když se tak na něj usmívaly, zatímco projížděly kolem a kynuly mu na pozdrav, i jejich neměnnost, jak vezly úředníky do práce a nikdo ani na chvíli nezapochoval, že dojedou a dovezou ho přesně tam, kam chce. Autobusy hrdě nesly na svých kapotách sprejerské nápisy a odvážně se nořily do spleti pražských ulic, jako by tu nebylo nic jednoduššího, než kličkovat mezi auty lemujícími probouzející se ulice či klidně stát v ranní zácpě, zatímco lidé uvnitř nadávají a strachují se zpoždění. Cyril se jim chtěl alespoň trochu podobat, ale bylo to vůbec možné?

O půl sedmé zamířil k vile. Jak se přibližoval stále blíž k místu, které by možná někteří nazývali domovem, z tváře se mu pomalu vytrácel výraz, až tu byl zas ten bledý chlapec s chladnou tvář, který den předtím tolik rozčílil služebnou. Když už o ní byla řeč, zmíněná

žena zahýbala za roh jen pár metrů od Cyrila. Hoch se vystrašeně přikrčil za nejbližší popelnici a jen stěží potlačil výkřik, když spatřil jak se za služebnou kradou tři příkrčené stíny. Ty se vzápětí změnilly v postavy třech kluků, kteří obstoupili ženu a odmítali ji pustit dál. Cyril to všechno pozoroval skrytý za popelnicí a v jeho srdci se rodila zlost na ty tři zlodějíky, co okrádali lidi z okolí. Když uviděl, jak jeden z nich uhodil služku do tváře a druhý se pokoušel vyrvat jí z ruky tašku s nákupem, neudržel se a rozběhl se jí na pomoc. Jakmile si ho kluci všimli, nechali služku služkou a obrátili pozornost k němu. Jeden z nich popadl z chodníku uvolněnou dlažební kostku a mrštil jí po Cyrilovi. Zasáhl ho do ramene a nebohý chlapec se zhroutil k zemi. Poslední co viděl, než upadl bolestí do bezvědomí, byli tři záškodníci mizící v raním oparu s nákupní taškou v ruce a škodolibým smíchem na rtech.

„Budeš dnes bez snídaně Cyrile! Tvoji matce se jistě nebude líbit, až se dozví, že jsi se potuloval venku, přestože máš domácí vězení a ještě jsi mě svojí nešikovností připravil o nákup!“ to byly první slova, která uslyšel, když se probudil. Otevřel oči a pozorně si prohlédl chůvin rozčilený obličej, aby se přesvědčil, jestli si z něho náhodou jen nedělá legraci. Vztekla žena se od něj však odvrátila a při odchodu za sebou práskla dveřmi tak silně, že tím uvolnila ucpanou klíčovou díрку. Cyril si povzdechl a zavřel oči. Přes všechna svá domnělá provinění se cítil báječně a těšil se, až bude moc tohle všechno vyprávět Stoosmdesátdevítce. Ta na něj bude pyšná!

Každý má v sobě plamínek dobra. Jen někteří z nás však najdou odvahu rozfoukat ho v oheň. Pokud patříte k lidem, kteří svůj plamínek skrývají, protože mají strach, aby snad nedošli k úhoně. Rozhlédněte se alespoň kolem sebe po někom, jehož dobrý oheň plápolá do temnoty lidských problémů a strachů a nabídněte mu svou pomoc. Vězte, že ji ocení, neboť boj za dobro byl, je a bude ten ze všech nejtěžší.